

'Het heeft even geduurd voor ik het zelf besepte, maar wat ik zoek in een boek is herkenning. Misschien is dat te beperkt, en misschien zou ik mij meer open moeten stellen voor, bijvoorbeeld, verbazing of verrassing. Maar helaas: ik houd er niet van om verbaasd te raken en ik houd er zeker niet van om verrast te worden. Elke surpriseparty is mij een gruwel en elke verbazing een hel. 'Blijf zitten waar je zit, verroer je niet, houd je adem in en stik niet' – dat idee.'

uit een artikel in Puntkomma 2001

Martijn Roelant Steenbergen

26-10-1970 14-5-2014

1989

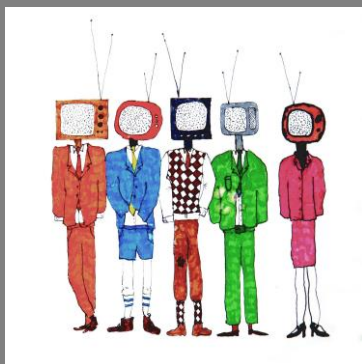
Er wordt altijd in
diepe liefde over
jou gesproken
door iedereen die
jou gekend heeft.
Ik prijs mezelf
gelukkig dat ik
daar één van ben.

Anonymus, tekst op het graf,
14 mei 2017

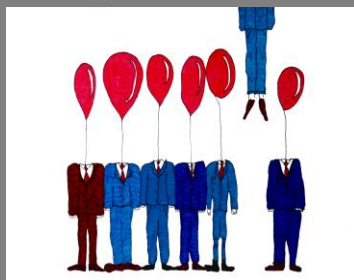
Queeste

Ach wat ik ook
Op deze tocht
Ten grave zocht
Was wind en rook
En wie weet is
Wel nooit geweest
Wat ik het meest
Van alles mis
Maar vroeg of laat
Verschijnt het land
Dat elk verstand
Te boven gaat
Waar ik volmaakt
Opnieuw ontmoet
Wie ik voorgoed
Was kwijtgeraakt

Tekst: Jean Pierre Rawie
van Martijn voor Jenneke, 1993

Franz Schubert Winterreise 1

Nick Cave Bless his ever loving heart

Uit het boek: MARTIJN Kroniek van een Asperger:

22 September 2012. Martijn is opgestaan en om 04:55 uur schrijft hij zijn 'Dagboek van een vermoeide Asperger'. Eén A4, maar op dat ene vel overziet hij wel 25 jaar van zijn leven en schrijft: 'Nu pas begrijp ik.' Hijervaart zichzelf als een outcast en weet zich vergezeld van dichters, schrijvers, componisten die allemaal – hoe ook – de beleving van een outcast in hun werk aan de orde stelden. In dat uur gaan zijn ogen open, Martijn weet wie hij is. Op 4 september schreef hij nog 'ik heb Asperger'; in deze nacht, 22 september, weet hij: ik ben een vermoeide Asperger! Hij verzoent zich met wie hij is.

Uit een brief: 2013

'Eten valt niet door de brievenbus. Ja, zo werkt het. Helaas wel, zeg ik er dan meteen achteraan. Ik moet voor zoiets simpels als een bezoeker aan de supermarkt regelmatig moed verzamelen. Omdat je soms wel moet, eten valt niet door de brievenbus. Ik kijk in de spiegel, check hoe ik eruitzie, weifel dan eerst, denk aan wat ik nodig heb, haal diep adem en ga dan toch maar. Dat 'onder de mensen komen' mij moe maakte, had ik pas door toen ik leerde over overprikkeling in combinatie met autisme. Met mijn eigen autisme viel de puzzel in elkaar. Ik raak snel vermoeid zonder enige fysieke inspanning en het was altijd één groot raadsel voor me.'